

Comentariul Apocalipsei și privire de ansamblu profetică

Capitolul 1

Introducere și apariția lui Hristos în glorie

Particularitatea cărții

În această deosebit de interesantă și singura carte profetică a Noului Testament se dă perdeaua la o parte printr-o serie de viziuni, care au fost făcute vizionarului Ioan, și se descopere viitorul. Lumina și întunericul, binele și răul sunt forțele morale care stau în conflict una cu alta. Dumnezeu, Hristos și Satana, oameni mântuiți și nemântuiți, îngeri ai luminii și îngeri ai întunericului sunt lucrătorii din această carte minunată despre planul și hotărârea lui Dumnezeu. Scenariile se schimbă și își schimbă locul – acum prezentul, apoi veșnicia, cerul, pământul, adâncul și iazul de foc constituie scena desfășurării evenimentelor. Cântări de bucurie ale biruinței și plângeri ale celor învinși dau naștere la bucurie și întristare. La urmă triumfă Dumnezeu, și gloria Împărăției de o mie de ani și veșnică a Hristosului Său strălucește în slava netulburată și nesfârșită. Atunci se va împlini ce a vestit profetul Isaia: »Va vedea rodul muncii sufletului Lui și va fi mulțumit.«

Cerurile noi și pământul nou (capitolul 21,1) vor fi locul tuturor sfinților și celor buni, în timp ce în iazul de foc (capitolul 21,8) va fi adunat tot ce nu este sfânt și este în contradicție cu Dumnezeu.

Cuvântul cheie pentru comunicările anterioare din epistole este harul. Domnia lui Dumnezeu în acțiunea Sa judecătorească față de rău și în înălțarea binelui este conținutul esențial al acestei cărți interesante.

Titlul

Scriitorii sfinți nu au prevăzut cu titlu cărțile scrise de ei, și în felul acesta titlurilor tuturor scrierilor sfinte din Biblia noastră le lipsește autoritatea divină. Titlul, care a fost dat sub diferite forme Apocalipsei, este greșit și induce în eroare. Nu este „Apocalipsa lui Ioan”, ci, așa cum rezultă din text, este »Descoperirea (sau: revelația) lui Isus Hristos«. Din anul 170, sau ceva mai devreme, tradiția bisericească spune că apostolul Ioan a fost scriitorul ei. Ioan, scriitorul celei de-a patra evanghelii și a celor trei epistole, al căror titlu poartă numele lui, este scriitorul inspirat al acestei cărți, și de aceasta nu ne îndoim nici noi; numele lui este numit concret în text.

Cuvânt introductiv (versetele 1-3)

Introducerea conține o prefață (versetele 1-3), un salut (versetele 4-6), o mărturie profetică (versetul 7) și o comunicare din partea lui Dumnezeu cu privire la Sine Însuși (versetul 8).

1. »Descoperirea (sau: revelația) lui Isus Hristos.« - Aici ne este prezentat Isus Hristos ca Om, și nu în ființa Sa divină, ca în Ioan 1,1-2. Natura omenească și divină a Domnului nostru – ambele absolut desăvârșite – sunt diferite în poziția Sa și în lucrarea Sa, dar ele nu trebuie despărțite una de alta. Există numai un Salvator și numai un Mijlocitor, care este Dumnezeu adevărat și Om adevărat. Pe acest adevăr fundamental se bazează întreaga mărturie creștină. Credința este convinsă de acest fapt și se ține strâns legat de el, dar nu afirmă că poate să explice taina dumnezeirii. Ființa noastră complexă ca om este o minune, cu cât mai mult Ființa Domnului nostru demn de a fi adorat!

Revelația ne este făcută cunoscut prin viziunile pe care vizionarul de pe insula Patmos le-a primit. Cuvântul „Revelație” unește comunicări numeroase și diferite, fie ele prin Cuvânt sau prin viziuni, pe care le conține cartea. Au fost revelații singulare, dar acestea constituie un întreg

compact, și acesta stă în legătură cu Domnul Isus Hristos. Dar noi avem revelația lui Isus Hristos nu numai ca ceva dat Lui de Dumnezeu, ci El este subiectul principal în acesteia, ca și în toate profețiile. Razele lămpii profetice sunt orientate spre înainte, spre gloria lui Hristos în cei o mie de ani, chiar dacă această lampă este în mâinile profetului Isaia sau ale apostolului iubit Ioan.

1. »pe care I-a dat-o Dumnezeu.« - În baza a ceea ce este El, împărăția aparține de drept lui Hristos, însă El o primește ca Om de la Dumnezeu (Luca 19,15) și El o va da înapoi lui Dumnezeu (1 Corinteni 15,24). Tot așa este și revelația, care în primul rând se referă la această împărăție, care a fost dată aici de Dumnezeu lui Hristos ca Om.

1. »... ca să arate robilor Săi lucrurile care trebuie să se întâmple în curând.« - În ambele Testamente cuvântul »rob« este folosit într-un sens foarte restrâns (sclav). Profeții Vechiului Testament au fost numiți așa (Amos 3,7; Daniel 9,6; 2 Împărați 17,13), tot așa și apostolii și alte persoane cu vază din Adunare (Filipeni 1,1; Coloseni 1,7). Pe de altă parte cuvântul este folosit în Noul Testament, când se referă la toți credincioșii (Romani 6,18.22). În acest sens larg, general, trebuie înțeles și aici (compară cu Apocalipsa 2,20; 7,3; 22,3).

Scopul Revelației este deci, să arate robilor Domnului viitorul apropiat. Denumirea de rob arată o distanță mai mare decât a unui fiu (ca poziție) sau a unui copil (ca rudenie) sau a unui prieten (ca intimitate) și corespunde cel mai bine caracterului cărții, care vorbește fiecărui creștin în parte și în nici un caz unei clase deosebite de purtători de funcții. De aceea ar fi o pierdere mare, dacă s-ar pune deoparte această carte și studiul ei ar fi privit ca fiind fără folos, viziunile ei ca iluzii deșarte și simbolurile ei ca fiind inexplicabile. Prin aceasta am dezonora pe Dumnezeu, prin care a fost inspirată (insuflată) cartea, și s-ar răpi sufletului o binecuvântare făgăduită solemn (versetul 3). Această atenționare se adresează fiecărui rob al lui Isus Hristos, deci fiecărui creștin.

Cuvântul »**curând**« solicită atenția noastră deosebită. Împlinirea iminentă a evenimentelor profețite aici și revenirea apropiată a Domnului, punctul culminant în profeții, sunt fixate cu cuvinte clare la începutul și la sfârșitul cărții (capitolul 1,1; 22,7.12.20). În felul acesta orice încercare de a explica evenimentele istoric – ca și cum ar fi avut loc – se lovește de greutatea de nedepășit. Desigur se admite, că anumite evenimente din trecut sau din prezent par a fi o împlinire a unor profeții, căci istoria se repetă mereu. Întâmplările pot fi noi, dar principiile care le-au dat naștere – mândria, iubirea de bani, setea de putere – au fost întotdeauna aceleași și au avut totdeauna urmări care au influențat tabloul istoriei. După aparențe se poate vedea deja o împlinire parțială a părții strict profetice a cărții (capitolul 6 până la capitolul 22,5). Dar cu toate acestea suntem constrânși la concluzia, că trebuie să vedem un timp de necaz viitor, prezentat prin judecățile legate de ruperea peceților, sunetul trâmbițelor și vărsarea potirelor, și anume după răpirea la cer a sfinților Vechiului și Noului Testament (1 Tesaloniceni 4,17). În timp ce sfinții epocilor trecute și cei din prezent vor fi în patria lor în cer, aici pe pământ sunt așteptate o serie de judecăți severe. Înainte ca acestea să înceapă (capitolul 4), în timp ce ele au loc (capitolul 12) și după terminarea lor (capitolul 19), copiii lui Dumnezeu sunt văzuți în patria lor cerească. De aceea baza comentariului nostru nu poate fi decât aplicarea la viitor. Dacă se vrea ca scrierile profetice ca întreg și în detaliu să fie interpretate rațional și deplin, atunci trebuie dată la o parte rătăcirea dăunătoare și răspândită, că istoria se interpretează prin ea însăși. Noi ne ținem strâns de faptul, că Duhul Sfânt este cel care ne învață în toate Scripturile: »El vă va călăuzi în tot adevărul« (Ioan 16,13). Împlinirea exactă și completă a părții profetice a Apocalipsei este încă viitoare. Ea nu poate fi privită ca și cum probabil s-a împlinit deja. Să luăm numai un punct central, fiara și împărăția romană. Profeția ne arată această putere în ultima fază a istoriei ei, înainte de nimicirea ei, și într-o stare, în care ea nu a apărut niciodată. Ea ne este prezentată ca putere uriașă, care prigonește pe sfinți, batjocorește pe Dumnezeu, subîmpărțită în zece împărății sub conducerea a zece împărați vasali, care stau sub conducerea unei căpetenii cu multă putere de voință și toți domnesc subordonându-se de bună voie suveranului lor (capitolul 13 și 17). Și această putere stă în alianță cu iudeii rebeli din Palestina. Nici sub domnia cezarilor, și nici după aceea, Roma nu a apărut sub această formă nouă, dar care este importantă pentru

viitor. În afară de aceasta Roma a distrus structura statului iudeu și nu a căutat s-o păstreze. Nici nu găsim, că atunci când Roma s-a ridicat la putere, Iudeii și-au trădat credința lor iudaică.

1. »... trimițând pe îngerul Său« - Este remarcabil, că un înger, al cărui nume nu este făcut cunoscut, este aducătorul mesajului lui Hristos la Ioan, fără îndoială o ființă spirituală cu o însemnătate deosebită în ierarhia cerească: »îngerul Său«. Cât de cu totul altfel a fost felul în care Domnul a făcut cunoscut gândurile Sale în timpul vieții Lui pe pământ! Atunci Ioan a aflat voia Domnului în timp ce ședea la pieptul Lui (Ioan 13,23). Acum Domnul vorbește de la o oarecare distanță și mai degrabă tainic, dar aceasta este în deplină concordanță cu caracterul mesajului. Dumnezeu nu este văzut aici ca Tată al nostru, dar de cinci ori este confirmată relația lui Hristos cu Tatăl Său (capitolul 1,6; 2,27; 3,5.21; 14,1). Citim numai despre o situație, în care Domnul nostru, în timp ce era pe pământ, se adresează Tatălui Său cu cuvintele »Dumnezeul Meu« (Matei 27,46), dar în această carte Îl auzim spunând atât »Tatăl Meu« cât și »Dumnezeul Meu«, o dată ca Fiu, altă dată ca Om. Prezentarea anumitor splendori și titluri „oficiale” nu micșorează cu nimic adevărul binecuvântat despre relațiile lui Hristos ca Fiu și ca Om.

Drumul revelației a mers de la Dumnezeu spre Hristos, după aceea prin îngerul Domnului, oricine ar fi fost el, spre Ioan și apoi mai departe spre noi, și anume, spre toți robii lui Hristos.

1. »... la robul Său Ioan.« - În celelalte 4 scrieri inspirate, care poartă numele lui, preaiubitul apostol scrie totdeauna la persoana a treia. Aici însă scrie la persoana întâi și de trei ori numește numele său în primul capitol (versetele 1, 4, 9) și o singură dată în ultimul capitol al cărții (versetul 8).

2. »... Cuvântul lui Dumnezeu și ... mărturia lui Isus Hristos.« - Aceste două părți conțin tot ce a văzut vizionarul. Cuvintele următoare »tot ce a văzut« sintetizează pe scurt *Cuvântul lui Dumnezeu și mărturia lui Isus Hristos*. »Cuvântul lui Dumnezeu« se limitează aici la înștiințările din această carte. »Mărturia lui Isus Hristos« poartă în cartea Apocalipsa un caracter profetic (vezi capitolul 19,10). Cuvântul lui Dumnezeu în evangheliile este un cuvânt al harului, și mărturia lui Isus Hristos are în ele revelarea Numelui și caracterului Tatălui, ca temă principală. Dar așa cum Apocalipsa vorbește în principal despre guvernarea publică a lui Dumnezeu, așa se referă aici cele două, »cuvântul« și »mărturia«, în mod deosebit la desfășurarea autorității și domniei divine asupra pământului. Vedem în Cuvântul lui Dumnezeu ce a exprimat Dumnezeu, direct sau prin mesagerii Lui, și în mărturia lui Hristos, ceea ce a vestit El personal, sau prin îngerul Său.

3. »Ferice de cine citește.« - În acest verset, care completează introducerea, se pronunță »fericirea« divină a cititorului și ascultătorului care păstrează aceste comunicări verbale inspirate. Faptul că la sfârșit se repetă cuvântul »ferice« (capitolul 22,7), și se vestește judecata tuturor celor care în vreun fel oarecare falsifică conținutul acestei cărți (capitolul 22,18,19), oferă acestei părți din Sfânta Scriptură, care până acum a fost neglijată, un caracter deosebit de serios. Nimeni nu o va citi sau o va asculta, fără ca să primească binecuvântare, și nimeni nu va rămâne nepedepsit, dacă îi desconsideră conținutul. Dumnezeu rămâne totdeauna credincios Cuvântului Său, fie în oferirea binecuvântării, fie în exercitarea judecății.

Făgăduința divină »ferice« apare de șapte ori în Apocalipsa (capitolul 1,3; 14,13; 16,15; 19,9; 20,6; 22,7.14).

Cuvintele »cine citește« se referă probabil la citirea publică a Scripturilor în Adunări, și fără îndoială apostolul Pavel în atenționarea pe care o face lui Timotei, »ia seama bine (textual: perseverează) la citire« (1 Timotei 4,13), se referă la același obicei vechi bun, care astăzi este foarte mult neglijat. Orice cititor al Apocalipsei, fie în public, sau acasă, poate să fie sigur de binecuvântarea Domnului. Sinagogle, comunitățile - cu cel puțin zece persoane - autorizate de legea iudaică, aveau ca parte componentă fixă a serviciilor lor citirea publică a Cuvântului lui Dumnezeu și îndemnarea (Luca 4, 16-20; Faptele Apostolilor 13,14.15.27; 15,21). »Cei ce ascultă« sunt oamenii, care erau prezenți la aceste ocazii, sau altele asemănătoare, când se citea cuvântul profetic.

3. »... și păzesc lucrurile scrise în ea!« - Ce importanță și ce însemnătate are păstrarea sau respectarea Cuvântului ne este arătat clar în evanghelia după Ioan 14,21-24.

3. »Căci vremea este aproape.« - Profeția traversează timpurile și toate evenimentele și împrejurările cuprinse în ea, precum și cele care îi stau împotriva, așezându-l oarecum pe cititor pe pragul împlinirii ei. Activitatea voinței divine nu cunoaște odihna și nu are nevoie de ea. Ființa noastră, nerăbdătoare prin natura ei, deseori obosită și rău dispusă din cauza răului, i se pare că Dumnezeu slăbește frâul guvernării și că El a încetat să intervină în problemele oamenilor. Dar nu este așa. Timpul, evenimentele, oamenii și acțiunile lor sunt în mâna Lui și stau sub controlul Lui unic. El este Domnul și Suveranul absolut. Timpul s-a apropiat, și prin aceasta s-a apropiat împlinirea oricărei profeții. Îndelunga răbdare de aproape 2000 de ani a oferit lumii un timp destul de îndelungat de har. În acest timp credința se odihnește având certitudinea că mâna lui Dumnezeu, chiar dacă este invizibilă, execută un plan al binelui (Romani 8,28), care va fi spre gloria Sa veșnică, spre rezultatul final al tuturor căilor Lui.

Salutul și urarea de binecuvântare (versetele 4-6)

Cartea a început cu o prefață scurtă, dar importantă. Acum găsim un salut minunat. Prima informează, a doua îmbărbătează.

4. »Ioan, către cele șapte Biserici, care sunt în Asia.« - Ce aici este numit Asia, nu este întreg teritoriul Asiei, și nici întreg teritoriul Asiei Mici, ci este teritoriul din partea de vest, partea situată pe țărmul Mării Mediterane, cu renumita capitală Efes, o provincie romană din Asia. În acest ținut limitat trebuia verificată Biserica cu numele, caracteristicile relevante în evoluția ei trebuiau scoase la lumină, așa cum se întâlneau ele la aceste șapte Adunări, care totodată au fost alese ca reprezentative în acest scop pentru toată Biserica. Alte Adunări importante din acest ținut nu au fost luate în seamă, în timp ce aceste șapte, și numai acestea, sunt numite; în afară de aceasta, ele sunt în ordinea pe care un călător le-ar parcurge succesiv. Cele șapte Adunări alese sunt un simbol al Bisericii în totalitatea ei, în perioade de timp succesive ale istoriei ei, iar pe de altă parte și în orice moment, până la lepădarea ei definitivă ca martoră necredincioasă a lui Hristos (capitolul 3,16).

De ce sunt șapte Adunări? Numărul șapte se întâlnește mai des decât celelalte numere. Găsim șapte sărbători ale Domnului (Levitic 23) și șapte parabole despre Împărăția cerurilor (Matei 13); în Apocalipsa șapte Adunări, șapte peceti, șapte trâmbițe, șapte potire ale mâniei lui Dumnezeu. În toate aceste exemple găsim o subîmpărțire clară în *trei* și *patru*. Numărul trei este în legătură cu ce este *divin*, numărul patru în legătură cu ce este *omenesc*; împreună sunt expresia *caracterului complet*. Așa se vorbește aici despre Biserica cu numele în totalitatea ei ca purtătorul de lumină al lui Dumnezeu pe pământ, și anume în orice moment, începând cu prima ei abatere (capitolul 2,4) și până la lepădarea ei finală și publică de către Domnul (capitolul 3,16). Atenționarea solemnă este valabilă pentru poziția ei publică și a responsabilității ei. Amenințarea cu pedeapsa lepădării ei absolute o va lovi numai ca mărturie globală; dimpotrivă, fiecare credincios în parte este asigurat în mod repetat de mântuirea și binecuvântarea lui. În fiecare din primele șase Adunări este recunoscută o grupă de sfinți adevărați ca biruitori. Numărul simbolic șapte este în cartea Apocalipsa de o deosebită importanță.

Ioan se prezintă aici cu numele său. Nu găsim nici un indiciu cu privire la apostolia lui, nici „un sunet de trompetă” nu îndreaptă atenția spre această profeție măreață. Vedem o demnitate liniștită, care se potrivește cu vestirea și descoperirea de lucruri care au condus deja zeci de mii la o adorare profundă.

Vedem apoi Trinitatea în mesajul de salut de har și pace – și aceasta înainte să se facă auzit vuietul furtunii care va veni. Nicio pecete nu are voie să fie desfăcută, niciun sunet de trâmbiță nu are voie să se audă, și niciun potir nu are voie să fie vărsat, înainte ca sfinții să fi primit asigurarea divină care le-a fost dată, că puterea și binecuvântarea lui Dumnezeu este de partea lor. Dumnezeu este cu binecuvântarea Sa de partea noastră și este fortăreața noastră întărită – păstrându-Și slava Sa în orice timp și în orice împrejurări. Furtuna judecății lui Dumnezeu nu a

putut să sufle peste câmpiile Sodomei, înainte ca Lot să fie eliberat (Genesa 19); tot așa distrugerea definitivă a Ierihonului prin foc nu a putut să aibă loc, înainte ca Rahab să fie salvată (Iosua 6). Dar în acest mesaj divin de salut și în locul pe care el îl ocupă, vedem mult mai mult decât numai garanția ocrotirii de judecata divină. El nu apare între amenințarea cu judecata și executarea judecății, ci înainte ca judecata să fie anunțată. Înainte ca adevărata stare a bisericii, a lumii și a lui Israel să fie descoperită, sfinții lui Dumnezeu primesc asigurarea sentimentelor Sale adânci pentru ei.

4. »Har și pace vouă.« - Aceasta este binecuvântarea normală și corespunzătoare nevoilor celor mântuiți. Nici împrejurările și nici persoanele nu pot să le răpească harul și pacea, deoarece ele sunt date de Dumnezeu Însuși și vor fi păstrate. Harul este izvorul oricărei binecuvântări, și pacea este partea lor fericită și de drept de la Dumnezeu. Dorința pentru ei este, ca ei să savureze practic harul și pacea, și să se odihnească în ele. În salutările apostolice harul stă totdeauna înaintea păcii. În epistolele personale adresate lui Timotei se dorește și îndurarea, deoarece aceasta întâmpină nevoile și greutățile personale. Cu toate că salutul este foarte potrivit ca să mărească și să consolideze încrederea în Dumnezeu, având în vedere judecățile care vor veni, în caracterul lui corespunde gândului cu privire la guvernarea lui Dumnezeu. Nu citim despre Tatăl și copiii Lui, și nici despre Dumnezeu și fiii Lui, ci despre Cel veșnic și sfinții Lui; de aceea se deosebește succesiunea în prezentarea persoanelor dumnezeirii de cea prezentată în evanghelia după Matei 28,19. Acolo ea este Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt, aici însă Cel veșnic, Duhul și Isus Hristos. Numai o singură dată apostolul Pavel salută la sfârșitul unei scrisori (2 Corinteni 13, 14) în legătură cu numele celor trei persoane ale divinității; Ioan o face aici la începutul cărții.

4. »... din partea Celui ce este, Celui ce era și Celui ce vine.« - Numele care impune respect și sfânt »Cel veșnic«¹ sau Domnul spune, că existența Sa nu decurge din ceva sau din cineva, ci că El este Cel veșnic existent, care nu se schimbă în Sine Însuși. Poporului Israel i s-a explicat înțelesul acestui Nume, ca »Eu sunt Cel ce sunt« (Exod 6,3). Este Numele comemorativ al lui Dumnezeu »din generație în generație«. Cuvintele »Celui ce este« adevăresc existența Lui independentă și veșnic neschimbătoare; cuvintele următoare »Celui ce era și Celui ce vine« arată că El este același în trecut, în viitor, din veșnicie în veșnicie. Faptul că Dumnezeul veșnic stă în legătură cu universul, în măreția și extinderea lui uriașă, și cu cele mai mici lucruri ale creației, este o realitate impresionantă, care întărește credința.

În capitolul 4,8 succesiunea este inversă; »Care era« stă înaintea lui »Care este«. În capitolul 4 este privită guvernarea peste tot pământul, nu numai peste Israel; de aceea ființele vii spun mai întâi »Care era«. Este privit timpul, trecut, prezent și viitor, în timp ce în capitolul 1 este prezentată în primul rând existența Sa *veșnică* prin cuvintele »Celui ce este«. În afară de aceasta, prin punerea mai întâi în capitolul 4 a expresiei »Celui ce era« se arată că faptele de putere din trecut ale Celui veșnic sunt într-o oarecare măsură arvuna și dovada că existența veșnică și atotputernicia nu sunt numai însușirile prezente, liniștitoare, ale naturii Sale divine, ci și că ele se aplică și au urmări în toate timpurile și în toate împrejurările.

4. »... și din partea celor șapte duhuri, care stau înaintea scaunului Său de domnie« - Aici se vorbește despre Duhul Sfânt, dar care aici nu este văzut în *unitatea* ființei Sale ca »un Duh« (Efeseni 4,4). *Desăvârșirea* puterii Sale și acțiunea lui felurită sunt prezentate în expresia »șapte Duhuri«, plinătatea acțiunii Duhului (compară cu Isaia 11,2; Apocalipsa 3,1; 4,5; 5,6). »Înaintea scaunului Său de domnie« este adăugat, deoarece gândul principal din Apocalipsa este guvernarea publică asupra pământului. Așa cum relatează detaliat Faptele Apostolilor, Duhul a lucrat în primii treizeci de ani ai mărturiei creștine, în timpul apostolilor, în putere și în har în oameni singurari. Prezența și lucrarea Duhului Sfânt în Adunare este un adevăr important, prezentat în epistole. Aici însă, așa cum am accentuat deja, Duhul lucrează din cer, guvernând pe pământ.

---

¹ Numele lui Dumnezeu în Vechiul Testament este Iehova sau Iahve.

Și menționarea Duhului lui Hristos se explică prin aceea că, cartea tratează guvernarea lui Dumnezeu. Dacă gândul principal ar fi fost harul, atunci în mod necesar numele Domnului Isus ar fi fost numit înaintea Duhului – după Tată, care L-a trimis (1 Ioan 4,14), și înainte de Duhul, pe care L-a trimis Fiul (Ioan 15,26).

5. »... și din partea lui Isus Hristos«. – Acum este numit Domnul Isus Hristos, unindu-Se cu Cel veșnic și cu Duhul în salutul adresat sfinților. Prin unirea numelui Isus cu titlul Hristos, scriitorul inspirat indică unirea părții umane cu slava Domnului (Faptele Apostolilor 2,36). Numele Isus înseamnă: Iehova este salvarea. Acest nume I-a fost dat înainte de nașterea Lui (Matei 1,21) și descrie exact persoana Sa și lucrarea Sa. Este Numele mai presus de orice nume (Filipeni 2,9-11). El apare mai mult de 600 de ori în Noul Testament, și niciodată nu I se adaugă un adjectiv². Să observăm de asemenea, că Domnul nu a fost niciodată, în afară de demoni, apelat direct cu numele „Isus”. În Apocalipsa numele Isus apare de nouă ori și de trei ori în legătură cu Hristos. Hristos (în limba greacă) și Mesia (în limba ebraică) au același înțeles: »Unsul” (Psalmul 2,2.6).

Vedem astfel pe *Dumnezeu* în maiestatea ființei Sale, pe *Duhul* în plinătatea puterii Sale, și pe *Isus Hristos*, Cel sfânt, acum Omul glorificat, unite în acest salut adresat sfinților, cărora le vor fi prezentate hotărârile lui Dumnezeu cu privire la pământ.

5. »... Martorul credincios, Cel întâi născut din morți, Domnul împăraților pământului.« - Aici ne sunt prezentate caracteristici care sunt nedespărțit legate de numele Isus, gloriei, pe care El ca Om Și le-a dobândit și care I se cuvin de drept. Sunt trei titluri, care I se dau; primul mărturisește despre o relație deosebită cu Dumnezeu, cel de-al doilea arată o relație deosebită cu toți morții – mântuiți sau pierduți, în timp ce al treilea titlu îndreaptă atenția asupra supremației Sale peste toți cei care au drepturile de guvernare pe pământ.

1. »Martorul credincios.« Acest titlu semnificativ a caracterizat pe Domnul nostru pe tot drumul Său de la iesle și până la cruce. Anexarea »credincios« arată contrastul evident față de toți martorii de mai înainte ai lui Dumnezeu. Pe calea lor s-a găsit deseori naufragiu și nereușită. Numai Hristos a mers pe acest pământ pe drumul Său singuratic și plin de spini în deplină dăruire față de Dumnezeu, fără nicio întrerupere, fără nicio greșeală, permanent dedicat Dumnezeului Său: »Eu pentru aceasta M-am născut și am venit în lume, ca să mărturisesc despre adevăr« (Ioan 18,37).

2. »Cel întâi născut din morți.« Hristos este atât Cel întâi născut între cei adormiți, cât și Cel întâi născut din morți. Primul titlu ne arată, că El este cel dintâi în învierea celor adormiți, în timp, (1 Corinteni 15,20-23); cel de-al doilea ne arată, că în ceea ce privește ierarhia El stă peste toți cei care vor învia din morți. *Întâiul născut* este expresia priorității, a demnității covârșitoare, nu a timpului sau a succesiunii (Psalmul 89,27). Independent de faptul, când, unde și cum a venit Hristos în lume – pe baza a ce este și cine este El, El a trebuit și trebuie în mod necesar să ocupe locul întâi. Putem aici să reținem, că transformarea trupurilor sfinților, care vor fi în viață la venirea Domnului, corespunde învierii sfinților adormiți. Ambii trebuie să fie asemenea lui Hristos, din punct de vedere moral (1 Ioan 3,2) și în ceea ce privește trupul (Filipeni 3,21).

3. »Domnul împăraților pământului.« Monarhul mândru al vestului și domnitorul arogant al răsăritului, și acești doi stăpânitori din viitor au Domnul lor și Stăpânul lor. Hristos stă peste toți împărații pământului. După drept și titlu, toate împărățiile lumii Îi aparțin, și toți vor trebui să se plece înaintea Lui. El este Domnul domnilor și Împăratul împăraților, Domn peste toți care au putere, și Împărat peste toți care domnesc. El încă nu a luat în stăpânire domnia Sa și drepturile Lui absolute nu au intrat încă în vigoare. Dar El Își va revendica drepturile, atunci când va sosi timpul stabilit de Tatăl și domnia peste toate va fi dată în mâinile Lui. El va sfârâma orice toiaș

---

² Atragem atenția în mod foarte serios cu privire la folosirea lipsită de respect a Numei, care pentru urechea și inima credinciosului este cel mai prețios Nume, chiar dacă această folosire lipsită de respect se face din neștiință. „Dragă Isus” și alte expresii asemănătoare sunt înjositoare pentru El, Cel care este Domnul și Învățătorul nostru (Ioan 13,13-14). Titlul „Domnul”, care exprimă demnitatea Sa, trebuie folosit permanent, nu numai simplu numele „Isus”. Este cu totul altceva, când numele Său este folosit în legătură cu alte nume sau titluri ale dumnezeirii.

de domnie și va distruge cununile tuturor puterilor adverse. Atunci mândria omului va fi smerită și tot fastul său se va prăbuși în țărână.

Pentru credincios și pentru Adunare aceste trei titluri sunt totodată un »turn întărit«. Noi putem acum să vedem în cer pe Unul care a mers cu perseverență pe drumul credinței, ascultării și al mărturiei credincioase (Evrei 12,1.2). Pe El, Cel care a învins moartea și a biruit pe cel ce are puterea morții, pe El, Cel care a biruit și acum stă înaintea noastră sublim în victoria Sa și este totodată Domnul și Stăpânitorul tuturor guvernatorilor. – Aici salutul se transformă deodată într-o cântare de laudă.

5. »A Lui, care ne iubește, care ne-a spălat de păcatele noastre cu sângele Său.« - Salutul de binecuvântare de mai înainte, unit cu mesajul dat de Duhul cu privire la ce este Hristos ca Om, mișcă inima celor mântuiți. Simpatiile sunt trezite și la enumerarea demnităților lui Hristos se răspunde cu acest cântec de jubilar. El a câștigat inimile noastre prin dragostea Lui care nu se schimbă și ne-a curățit conștiințele prin sângele Lui prețios. Cât de minunat de înviorător este să citim în această carte, că toată ceata celor răscumparați de pe pământ poate să cânte triumfător despre dragostea permanentă, neschimbătoare a lui Hristos și despre sângele Lui prețios, care i-a eliberat pentru totdeauna de păcatele lor. Găsim aceasta înainte să fie anunțate judecățile care vor veni și înainte să se vadă și să se audă primii soli ai pedepsei (capitolul 4,5; 8,5) și înainte să se vorbească despre nimicirea totală a puterilor unite ale întunericului din locurile cerești.

6. »... și a făcut din noi o împărăție și preoți pentru Dumnezeu, Tatăl Său.« - Temele acestei cântări de laudă nu sunt prin aceasta epuizate. În continuare este amintită demnitatea noastră înaltă, dar ea este dedusă din Acela a cărui dragoste și al cărui sânge vărsat sunt liniștea și nădejdea noastră. Aici nu se întâlnește gândul, că noi suntem supuși domniei Lui. Dimpotrivă, sfinților cerești le este rânduită domnia împreună cu El, și într-o măsură mai mică și sfinților iudei de pe pământ în timpul împărăției de o mie de ani. Ni se spune de asemenea în ce fel vom domni noi, și anume ca preoți. Demnitatea regală va fi legată cu harul preoției. Zaharia 6,13 descrie foarte clar această legătură: »va fi preot pe scaunul Lui de domnie«. Acest loc vorbește despre Domnul, dar noi vom domni împreună cu Hristos, și de aceea felul guvernării Lui va determina și caracterul nostru. Prin aceasta este asigurată lumii în epocile care vor veni o guvernare de o mie de ani în neprihănire și har. Să nu uităm niciodată această poziție înaltă și în umblarea noastră să nu ne dovedim nevrednici de ea! Aducerea aminte permanentă de ea ne va face capabili pentru o umblare demnă și ne va păzi de duhul iubirii de bani din timpul nostru (1 Corinteni 6,2-3).

6. »A Lui să fie slava și puterea în vecii vecilor! Amin.« - Aici se exprimă dorința celor mântuiți, ca slava vizibilă și domnia atotcuprinzătoare, anunțată prin cuvântul profetic, văzută deja de vizionar și cântată de cântăreți, să fie dată Aceluia, care singur este demn de ea (compară cu 1 Petru 5,11); și aceasta nu numai timp de o mie de ani, ci în toate epocile sau din perioadele limitate până în veșnicie. Cuvântul Amin este adăugat ca o afirmație solemnă festivă a acestui adevăr.

Pe parcursul dezvelirilor progresive în această carte și în măsura în care caracterul ei se adâncește, se mărește și cântarea de laudă. Aici o găsim dublă (slavă și putere), întreită în capitolul 4,11, împătrită în capitolul 5,13 și înșeptită în capitolul 5,12 și 7,12.